

Arrest

nr. 274 579 van 23 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat G. CASTIAUX
Sint-Denijsplein 13
1190 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging, alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juni 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11), van de beslissing van 19 juni 2022 tot intrekking van het visum en van de beslissing van 19 juni 2022 tot vasthouding in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CASTIAUX en A. HAEGEMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2022 komt de verzoekster, die de Burkinese nationaliteit heeft, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Cassablanca (Marokko).

Op 19 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving is de eerste bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

*“Op 19/06/22 om 18:45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL, werd door ondergetekende,
N. M. HOOFDINSPECTEUR
de heer / mevrouw :*

*naam O. voornaam R. F.
geboren op (...) 1992 te B. geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso wonende te [...]*

*houder van het document Paspoort nummer xxx.
afgegeven te Ouagadougou op : 20.04.2022*

*houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door België
geldig van 11.06.2022 tot 18.07.2022
voor een duur van 22 dagen*

afkomstig uit CASABLANCA MOHAMED V met Royal Air Maroc (AT838), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

E. Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België, meer bepaald Brussel, te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Brussel blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). In kader van haar verblijf legt betrokkene een onbetaalde hotelreservatie voor. Betrokkene verklaart hier familie te hebben woonachtig te (...)straat 13, 1060 SINTGILLIS. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie, uitnodiging familie.

[...].”

Op 19 juni 2022 beslist de gemachtigde tevens tot de intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Nog op 19 juni 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De taal van de procedure

In het verzoekschrift geeft de verzoekster aan te kiezen voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient er evenwel op te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze van de partijen staat, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten, waarvan de werkkring het hele land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad derhalve worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

2.2. De ontvankelijkheid van de vordering

2.2.1. De beslissing tot vasthouding

De Raad) dient er op te wijzen dat de derde bestreden beslissing, dit is de beslissing van 19 juni 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, een maatregel van vrijheidsberoving is zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van Vreemdelingenwet. De voormelde bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

In de mate dat de verzoeker zich met de onderhavige vordering tevens richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de derde bestreden beslissing.

2.2.2. De beslissing tot intrekking van het visum

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die*

ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het gegeven dat een vordering betrekking heeft op meerdere onderscheiden rechtshandelingen, impliceert dat een verzoekende partij bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van de onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht.

Wanneer de Raad aanvaardt dat meerdere onderscheiden bestreden beslissingen, omwille van de goede rechtsbedeling in één verzoekschrift kunnen worden bestreden en met één arrest kunnen worden beslecht, impliceert het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 derhalve dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoeker voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De verzoekster brengt in haar verzoekschrift een enig middel naar voor, dat hierna wordt geciteerd onder punt 2.3.2.. Het enig middel vangt aan met een citaat van de "bestreden aktes". Dit citaat betreft echter zeer duidelijk enkel de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing tot weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving. Vervolgens spreekt de verzoekster consequent van "la décision attaquée" en dus van "de bestreden beslissing" in het enkelvoud. Het bijbehorende betoog heeft verder betrekking op "le refoulement" (dit is de teruggedrijving) en betreft derhalve duidelijk de (motieven van) de eerste bestreden beslissing. Nergens licht de verzoekster concreet toe waarin de beslissing om haar visum in te trekken precies te kort zou schieten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om concreet en voldoende duidelijk uiteen te zetten hoe de tweede bestreden beslissing deze of gene van de door haar opgesomde rechtsregels zou schenden. Bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop de in het middel aangegeven rechtsregels door de tweede bestreden beslissing zouden zijn geschonden, dient te worden besloten dat het enig middel niet-ontvankelijk is in de mate dat de vordering is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Bij gebrek aan een ontvankelijk middel tegen de tweede bestreden beslissing, is de vordering zelve eveneens niet-ontvankelijk ten aanzien van deze beslissing.

2.2.3. Het enig middel wordt bijgevolg enkel onderzocht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan

hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugnrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel (“l’obligation générale de prudence et de l’obligation de statuer en prenant en considération toutes les circonstances d’un dossier”), en van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“EN CE QUE

Les actes attaqués sont motivés comme suit :

TERUGDRIJVING

...

mevrouw :

naam O. voornaam R. F.

geboren op (...)1992 te B(...) geslacht (miv) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso wonende te Burkina Faso

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te O(...) op: 20.04.2022

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België

geldig van 11.06.2022 tot 18.07.2022

voor een duur van 22 dagen

afkomstig uit CASABLANCA MOHAMED V met Royal Air Maroc (AT838),

op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, cm de volgende reden(en)Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden stayer, (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België, meerbepaald Brussel, te reizen. Betrokkene is niet in het bezit van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Brussel blijkt (geen toeristische Info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). In kader van haar verblijf legt betrokkene een onbetaalde hotelreservatie voor.

Betrokkene verklaart hier familie te hebben woonachtig te (...)straat 13, 1060 SINTGILLIS.

Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging. (...)

ALORS QUE

Attendu que toute décision administrative doit être motivée légalement ;

Que la Loi du 29 juillet 1991 précise en son article 3 que la motivation consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ;

Que la motivation doit être adéquate ;

Que l’étendue de la motivation doit être proportionnelle à l’importance de la décision (M.LEROY, « La nature, l’étendue et les sanctions de l’obligation de motiver », Journées d’Etude du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, pp.12-13) ;

Qu’en outre, la motivation doit être « adéquate », ce qui signifie qu’elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu’elle doit être claire, précise, complète et suffisante ;

Que le législateur a astreint l'administration à mieux délibérer sa décision. Sous couvert d'une exigence de forme, il lui a prescrit « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen. » (Doc. Parl., Sénat, 1990-1991, N°215/2)

Attendu que la décision notifiée au requérant ne répond pas aux exigences précitées ;

Que dans le cas de la requérante la motivation de la décision est totalement inadéquate ;

Attendu que la requérante dispose de tous les documents requis pour voyager :

Passeport

Visa

Moyens financier

Réservation d'hôtel

Billet de retour

Assurance Voyage

Que tous ces éléments ont été transmis à la partie adverse qui a accordé le visa apposé dans le passeport de la requérante

Que la motivation de la partie adverse pose question :

La requérante n'aurait pas de document d'information touristique sur la Belgique dans son sac...

Or, aujourd'hui plus personne ne voyage avec des documents papiers. Toutes les informations se trouvent via les réseaux sociaux et internet. Que dès sa sortie de l'aéroport la requérante pourra consulter toutes les informations dont elle a besoin avec et éventuellement avec le wifi de l'Hotel qu'elle a réservé.

Prétendre refouler un touriste de Belgique parce qu'il ne disposerait pas de document touristique papier est totalement abusif et déplacé. Il s'agit d'une erreur manifeste d'appréciation de la partie adverse.

Ensuite la partie adverse prétend que la requérante n'a pas de réservation d'hotel valable en Belgique.

Pourtant la requérante dispose bien d'une réservation à l'Hotel Concorde de Saint Gilles depuis le 10 juin jusqu'au 30 juin 2022... Ce document a été transmis à la partie adverse qui prétend à tort pouvoir l'écarter.

Qu'il s'agit à nouveau d'une considération abusive de la partie adverse. Elle dispose de la preuve d'une réservation au nom de la requérante mais prétend pouvoir l'ignorer, quod non. Le fait que la requérante ait payé ou non sa réservation ne concerne pas la partie adverse qui doit uniquement s'inquiéter de savoir si la requérante se rend bien dans un établissement d'hôtellerie connu.

Prétendre refouler un touriste de Belgique parce qu'il ne disposerait que d'une réservation d'hôtel mais non de la preuve du paiement de son logement est également totalement abusif de la partie adverse. La plupart des hôtels permettent aujourd'hui de réserver sans frais et de payer à l'arrivée à l'hôtel. Exiger de la requérante qu'elle ait déjà payé son séjour à l'hôtel pour l'autoriser à entrer sur le territoire est une erreur manifeste d'appréciation de la partie adverse.

Que la partie adverse reproche à la requérante de n'avoir aucune invitation de sa famille est abusif dès le moment où elle a indiqué se rendre à l'hôtel. Elle ne doit donc pas présenter d'invitation.

La requérante a obtenu son visa C sans avoir à justifier d'une telle invitation. Il n'appartient pas à la police des frontières d'exiger de la requérante un document qui ne lui a pas été demandé pour l'octroi de son visa touristique.

Que le zèle de la police des frontières est abusif et est le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.

Attendu que la partie adverse en ordonnant le refoulement de la requérante n'a pas pris en considération toutes les circonstances de son dossier.

Que tous les justificatifs des arguments de la requérante ont été déposés au dossier de demande de visa de la requérante qui les a également présentés à son arrivée en Belgique.

Attendu que par ailleurs la requérante avec environ 3000 € pour les 3 semaines de séjours qu'elle a décidé de s'offrir.

Ces sommes sont exactement ce dont elle a besoin pour faire tout ce qu'elle veut pendant trois semaines en Belgique : aller à l'hôtel, au restaurant, faire un peu de shopping et l'un ou l'autre cadeau à sa famille.

La partie adverse a saisi les sommes d'argent appartenant à la requérante sans en justifier la raison.

La requérante se retrouve à la merci de la partie adverse qui après 48h a déjà organisé son rapatriement.

Quid des 3000 € saisis ? Vont-ils servir à rembourser la partie adverse pour les frais de refoulement de la requérante ?

Manifestement la décision attaquée cause des préjudices immédiats à la requérante.

Attendu que pour toutes ces raisons le moyen doit être déclaré fondé.

La partie adverse décide d'interdire à la requérante de venir trois semaines en Belgique alors qu'elle présente toutes les garanties de respecter son séjour touristique.

La décision attaquée apparaît dès lors comme manifestement injuste et disproportionnée de sorte que le Principe général de droit de proportionnalité est violé.

Le refoulement de la requérante est une mesure extrêmement dommageable alors que l'erreur provient manifestement de la partie adverse.

La requérante voyage régulièrement en europe depuis 2002.

Elle n'a jamais été inquiétée à la frontière et est toujours retourné au Burkina Faso où elle a son travail et sa famille.

En refoulant ma requérante la partie adverse ne répond pas aux légitimes attentes d'un usager des services publics. Le Principe général de droit est violé.

Le moyen est fondé."

In zoverre de verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 1, 2 en 4, van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de verzoekster verzuimt om toe te lichten hoe de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden. In haar betoog ter ondersteuning van het enig middel, werkt de verzoekster enkel de schending uit van artikel 3 van de voornoemde wet. Wat de artikelen 1, 2 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, is het enig middel derhalve op het eerste gezicht niet ontvankelijk en dus niet ernstig.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven in rechte en in feite vermeldt waarop deze gestoeld is. Zo wordt in de bestreden beslissing vermeld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet nu de verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. De gemachtigde licht verder toe hoe hij tot dit besluit is gekomen en stelt dat de verzoekster verklaart voor toeristische doeleinden naar België, meer bepaald Brussel, te reizen, doch dat zij niet in het bezit is van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Brussel blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie). De gemachtigde stelt voorts vast dat de verzoekster in het kader van haar verblijf een onbetaalde hotelreservatie voorlegt en dat zij verklaart hier familie te hebben die te Sint-Gillis woont doch dat zij niet in het bezit is van een uitnodiging van deze familie.

Het betreft aldus duidelijk een geïndividualiseerde motivering in rechte en in feite. De Raad ziet niet in op welke wijze deze motivering de verzoekster niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke rechtsregels en op grond van welke feitelijke vaststellingen de bestreden beslissing werd genomen, te meer daar de verzoekster in haar betoog de opgegeven motieven aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt zodat zij er blijk van geeft een afdoende kennis te hebben van de motieven die de genomen beslissing onderbouwen.

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing opgenomen juridische en feitelijke overwegingen niet zouden volstaan om tegemoet te komen aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van deze bepalingen is op het eerste gezicht niet aangetoond.

De verzoekster voert in wezen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de bovenstaande beginselen dient te worden onderzocht aan de hand van de opgegeven motieven, de stukken van het administratief dossier en de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu heeft de gemachtigde op uitdrukkelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 3, eerste, lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)”

De verzoekster betoogt dat zij over alle nodige reisdocumenten beschikt en dat deze ook werden voorgelegd aan de visumautoriteiten die het visum hebben uitgereikt.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de daartoe bevoegde autoriteiten, belet de met grenscontrole belaste diensten echter niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. In tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (verkort: de Visumcode), zou hebben voorgelegd.

Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (verkort: de Schengengrenscore) blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied niet alleen in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens dat men het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verweerder in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort, van een geldig visum type C voor toeristische doeleinden, van de nodige financiële middelen (de verzoekster stelt over 3000 euro te beschikken voor een verblijf van drie weken en de advocaat van de verzoekster legt hieromtrent een bewijs neer ter terechtzitting), van een terugkeerticket en van een reisverzekering, vrijwaart de verzoekster aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen die het voorgenomen toeristische reismotief kunnen staven, dat zij uitleg moet geven

over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekster na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

De ter terechtzitting geuite opmerking dat het visumdossier niet in het administratief dossier zit, doet hieraan geen afbreuk. De binnenkomstvoorwaarden kunnen immers door de bevoegde autoriteiten opnieuw gecontroleerd worden en dit los van de documenten die reeds bij het indienen van de visumaanvraag werden voorgelegd, waarna de toegang tot het grondgebied desgevallend alsnog kan geweigerd worden. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied zonder meer vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Waar de verzoekster stelt dat het kennelijk onredelijk en onrechtmatig is om vandaag de dag papieren documenten te vereisen aangezien vrijwel iedereen de toeristische informatie verkrijgt via de sociale media en internet, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde heeft vooropgesteld dat de toeristische informatie op papier diende te worden voorgelegd. Er wordt enkel in het algemeen vastgesteld dat de *“niet in het bezit (is) van documentatie waaruit een gepland toeristisch verblijf in Brussel blijkt (geen toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie)”*. De gemachtigde laat het aldus in het midden of er papieren dan wel digitale informatie diende te worden voorgelegd en stelt vast dat elke vorm van toeristische referentie of documentatie ontbrak. Deze vaststellingen stroken met de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt niet dat de verzoekster documenten op een smartphone, tablet of PC, heeft voorgelegd die de voorgenomen toeristische reismotieven kunnen staven. Waar de verzoekster stelt dat zij informatie kon opzoeken na het buitengaan van de luchthaven en desgevallend via het wifi-netwerk van haar hotel, merkt de Raad op dat van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart België te willen bezoeken redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij reeds vóór de binnenkomst en dus aan de grensdoorlaatpost en ten overstaan van de met de grenscontrole belaste autoriteiten duiding geeft aan haar reis en reisplannen en dat zij minstens enige toelichting kan geven bij wat zij precies wenst te bezichtigen en aan welke activiteiten zij wenst deel te nemen. Aangenomen mag immers worden dat de verzoekster redenen heeft die haar interesse verklaren om als toerist precies naar België of Brussel te komen. In dit opzicht is ook het betoog ter terechtzitting, dat de verzoekster een schoonzus heeft in België en dat deze haar kan inlichten over de bezienswaardigheden, niet dienstig. De verzoekster heeft immers een visum voor toeristische doeleinden aangevraagd en verkregen, hetgeen veronderstelt dat de hoofdreden van het voorgenomen verblijf toerisme betreft. De gemachtigde is wel degelijk bevoegd om te verifiëren of de verzoekster haar toeristische reismotieven kan staven. Bovendien is in artikel 3 van de Vreemdelingenwet voorzien dat aan de grens de toegang kan worden geweigerd indien de betrokken vreemdeling op dat moment geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het zou volstaan om pas na aankomst in België op zoek te gaan naar interessante bezienswaardigheden en/of toeristische activiteiten.

De verzoekster kan aan de andere kant wel worden gevolgd waar zij stelt dat het niet redelijk is om haar op te leggen het bewijs te leveren dat de hotelreservering reeds is betaald. Het is inderdaad zo dat vele hotels geen voorafbetalingen vragen om een kamer te boeken. Echter dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde zich in zijn motivering heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat de verzoekster een onbetaalde hotelreservering voorlegt:

“In kader van haar verblijf legt betrokkene een onbetaalde hotelreservatie voor. Betrokkene verklaart hier familie te hebben woonachtig te (...)straat 13, 1060 SINTGILLIS. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging.”

Dat de hotelreservering niet betaald was, wordt door de verzoekster niet betwist. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, wordt het bestaan van de hotelservering op zich door de gemachtigde niet genegeerd en

heeft de gemachtigde ook niet geconcludeerd dat de toegang wordt geweigerd omdat er een onbetaalde hotelreservering werd voorgelegd. Er wordt enkel besloten dat *“het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: toeristische info, reisbrochures, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie, uitnodiging familie.”* In de bestreden beslissing kan niet expliciet en ook niet impliciet worden gelezen dat de onbetaalde hotelreservatie een motief vormt om de toegang aan de grens te weigeren. De kritiek tegen een loutere feitelijke vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier en die op zich ook niet betwist wordt, kan de determinerende motieven van de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

Waar de verzoekster argumenteert dat er geen uitnodiging van de familie werd gevraagd bij het goedkeuren van het visum zodat het kennelijk onredelijk en onrechtmatig is om dit nu wel te vragen en waar zij aangeeft dat zij geen uitnodiging nodig heeft omdat zij een hotelreservering heeft voorgelegd, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ten overstaan van de met de grenscontrole belaste autoriteiten wel degelijk heeft te kennen gegeven dat zij familie heeft in België die woonachtig is in de (...)straat 13 te Sint-Gillis. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt het volgende:

*“Betrokkene verklaart tevens familie te hebben in België.
Het betreft de genaamde D(...) R(...) wonende in de (...)straat 13 te 1060 SINT-GILLIS.
Deze persoon verklaart dat betrokkene 1 tot 2 weken naar België komt.
Ze zal niet bij haar maar in een hotel verblijven.
Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze dame.”*

Gelet op verzoeksters verklaringen aan de grens, is het geenszins onredelijk van de gemachtigde om te onderzoeken of zij, naast haar initieel vooropgestelde toeristische reismotieven, ook eventueel een ander gerechtvaardigd reisdoel kan doen gelden, met name een familiebezoek. Het voeren van een dergelijke bijkomend onderzoek, los van de bij de visumaanvraag voorgelegde documenten en reismotieven, geeft blijk van een zorgvuldig bestuurlijk handelen in het licht van de controle betreffende het doel van hetvoorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om vast te stellen dat de verzoekster wel verklaarde dat zij familie heeft in België, doch dat zij niet over een uitnodiging van deze familie beschikt.

De verzoekster brengt een aantal stukken bij waaruit blijkt dat zij sinds 2002 reeds meerdere keren naar Europa is gereisd. Zij stelt dat zij toen nooit aan de grens werd tegengehouden en dat zij ook steeds terugkeerde naar Burkina Faso, waar zij werk, een kind en familie heeft. Dat de verzoekster werk en familie heeft in haar thuisland, wordt door de gemachtigde niet betwist. In de bestreden beslissing wordt verder nergens aangegeven dat de verzoekster eerder reeds door de Schengengrenscontrole zou zijn tegengehouden of dat zij eerdere visa zou hebben overschreden. Dat de verzoekster reeds eerder Schengenvisa heeft verkregen en heeft geëerbiedigd en dat zij werk, een gezin en familie heeft in haar land van herkomst, neemt echter niet weg dat de gemachtigde krachtens artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet verzoeksters reisdoel en verblijfsomstandigheden kan controleren en dat hij de toegang kan weigeren wanneer hij vast stelt dat er, zoals *in casu*, geen documenten worden overgelegd ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

Waar de verzoekster stelt dat de grensautoriteiten 3000 euro in beslag hebben genomen en dat er getracht werd om haar binnen de 48 uur terug te drijven, merkt de Raad op dat deze kritiek geen betrekking heeft op de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier op 19 juni 2022, in het Frans, heeft verklaard dat zij zo snel mogelijk wenste terug te keren naar Cassablanca.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster geen manifeste beoordelingsfout aannemelijk maakt, en dat evenmin een schending werd aangetoond van de zorgvuldigheidsplicht of van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.3.3. De verzoekster heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE